

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 390/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Б.С. из Б., чији је пуномоћник Ј.К., адвокат у Б., против тужене Р. б. а.д. Б., ради поништаја решења и исплате, а по противтужби ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5176/13 од 08.10.2014. године, у седници одржаној 28.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду број Гж1 5176/13 од 08.10.2014. године тако што **СЕ ОДБИЈА** жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бору број П1 38/13 од 21.05.2013. године у првом ставу изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као неправилно и незаконито решење о отказу, а тужени обавезан да му исплати изгубљену зараду.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5176/13 од 08.10.2014. године у другом ставу изреке којим је укинута пресуда Основног суда у Бору П1 38/13 од 21.05.2013. године у другом ставу изреке и у том делу тужба одбачена као неблаговремена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору број П1 38/13 од 21.05.2013. године је првим ставом изреке усвојен тужбани захтев тужиоца и поништено је као неправилно и незаконито решење о отказу уговора о раду број 77/2233 од 17.01.2011. године и тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде изгубљене зараде од дана престанка рада 31.01.2011. године до 23.05.2011. године исплати за сваки месец по 71.412,41 динар, са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког месечног износа појединачно до коначне исплате, у року од осам дана. Другим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништене су одлука туженог број 4922 од 01.07.2010. године којом су тужиоцу престала сва права и обавезе као руководиоца експозитуре и Анекс уговора о раду број 3938 од 01.07.2010. године којим је тужилац распоређен на послове вишег сарадника за оперативно пословање са правним лицима. Трећим ставом изреке је одбачен противтужбени захтев тужене Р. б. а.д. Б. којим је тражила да се тужилац обавезе да јој исплати износ од 348.703,34 динара, са законском затезном каматом, уколико суд поништи решење о отказу уговора о раду и припадајуће

уговоре, као недозвољен. Четвртим ставом изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 5176/13 од 08.10.2014. године, преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као неправилно и незаконито решење о отказу уговора о раду број 77/2233 од 17.01.2011. године уз обавезу тужене R. b. а.д. Београд да му на име накнаде изгубљене зараде од дана престанка рада 31.01.2011. године до дана заснивања радног односа 23.05.2011. године исплати за сваки месец по 71.412,41 динар, са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког месечног износа појединачно, до коначне исплате. Другим ставом изреке је укинуо пресуду Основног суда у Бору у другом ставу изреке којом је поништена одлука туженог број 4922 од 01.07.2010. године којом су тужиоцу престала сва права и обавезе као руководиоца експозитуре и Анекса уговора о раду број 3938 од 01.07.2010. године којим је тужилац распоређен на послове вишег зарадника за оперативне послове са правним лицима и тужбу је у том делу одбацио као неблагоприятну. Трећим ставом изреке је укинуо решење о одбачају противтужбе туженог као недозвољене садржане у трећем ставу изреке пресуде Основног суда у Бору. Четвртим ставом изреке је преиначено решење о трошковима поступка тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 7.800,00 динара, у року од 15 дана.

Против назначене пресуде Апелационог суда у Београду, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 и 55/2014), па је оценио да је ревизија тужиоца делимично основана, а да делимично није дозвољена.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на пословима руководиоца експозитуре у Б. по уговору о раду број 3938 од 26.10.2007. године. Тужени је 01.07.2010. године донео одлуку којом је за вршиоца дужности руководиоца ове експозитуре именован Б.Д., а другим ставом решења је одређено да тужиоцу престају сва права и обавезе као руководиоцу експозитуре туженог у Б.. Тужени је упутио тужиоцу понуду за измену услова рада од 01.07.2010. године ради премештаја на други одговарајући посао и доставио му Анекс уговора о раду од 01.07.2010. године којим се тужилац распоређује на послове вишег сарадника за оперативно пословање са правним лицима. Тужиоцу је достављен и опис послова и радних задатака за ново радно место. Понуду и анекс је тужилац примио 18.08.2010. године. Тужилац је понуду прихватио.

Тужени је донео одлуку о покретању поступка технолошког вишка. Правилником о измени Правилника о организацији и систематизацији послова од 16.12.2010. године је смањен број извршилаца са три на једног за радно место виши сарадник за оперативно пословање са правним лицима. То је радно место тужиоца по анексу од 01.07.2010. године. Тужени је донео Програм решавања вишка запослених. На основу критеријума и начина утврђивања вишка запослених, тужени је 18.11.2010. године извршио оцењивање свих запослених за радно место виши сарадник за

оперативно пословање са правним лицима и сачинио је ранг листу према резултатима рада. Тужилац је оцењен са оценом 32.03 и био је један од два извршиоца са најлошијом оценом. Решењем о отказу уговора о раду број 77/2233 од 17.01.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду број 3938 од 2007. године за радно место виши сарадник за оперативно пословање са правним лицима због престанка потребе за његовим радом по члану 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05). Тужилац је решење примио 25.01.2011. године. Тужени је тужиоцу 27.01.2011. године, исплатио отпремнину у износу од 248.703,34 динара. Тужбу за поништај решења о отказу уговора о раду тужилац је поднео 25.02.2011. године, а тужбу за поништај анекса и решења којим су му престала сва права и обавезе као руководиоца експозитуре у Б. (ова акта је примио 18.08.2010. године) је поднео 25.10.2011. године.

На основу овако утврђених чињеница у првостепеном и поступку пред другостепеним судом, Апелациони суд у Београду је закључио да је решење о отказу уговора о раду правилно и законито на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Врховни касациони суд не прихвата правно становиште другостепеног суда и оценио је да је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања погрешно применио материјално право.

По оцени Врховног касационог суда апелациони суд није у довољној мери ценио чињеницу да је тужилац на пословима Вишег сарадника за оперативно пословање са правним лицима радио свега три месеца и да се ради о тако кратком временком периоду који не може да да објективне и тачне резултате при оцењивању његовог рада. Наиме, тужилац је до 01.07.2010. године радио на пословима руководиоца експозитура у Б., да би 18.08.2010.године, закљученим анексом уговора о раду био распоређен на поменуто радно место које је обављало укупно пет извршилаца. Већ 18.11.2010. године је тужени извршио оцењивање свих запослених за то радно место. Претходно је утврђено смањење броја извршилаца са три на једног, а тужилац је био један од два извршиоца са најлошијим оценама. Тужени је донео решење о отказу уговора о раду на основу извршене овакве оцене резултата рада. По оцени Врховног касационог суда, приликом оцењивања тужиочевих резултата рада критеријуми нису правилно примењени, што решење о отказу уговора о раду чини незаконитим.

Из овог разлога Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца у овом делу основана, па је преиначио пресуду апелационог суда утолико што је одбио жалбу туженог и у овом делу потврдио пресуду Основног суда у Бору, али из других разлога.

Тужилац је тражио накнаду изгубљене зараде од дана престанка радног односа 31.01.2011. године до дана заснивања радног односа 23.05.2011. године за сваки месец по 71.412,41 динар. У првостепеном поступку је утврђено да је у децембру месецу 2010. године његова зарада износила 71.412,41 динар, а тужени није приговорио висини траженог износа. Врховни касациони суд је оценио да је првостепени суд правилно одлучио када је усвојио овај део тужбеног захтева и обавезао туженог на исплату наведених износа са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа применом члана 277. ЗОО.

Оцењујући дозвољеност ревизије против другог става изреке пресуде апелационог суда којим је укинута првостепена пресуда у делу којим је поништена одлука туженог, којим су тужиоцу престала сва права и обавезе као руководиоца

експозитуре и Анекса уговора о раду број 3938 од 01.07.2010. године, којим је тужилац распоређен на послове вишег сарадника за оперативне послове са правним лицима, Врховни касациони суд је оценио да у овом делу ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Имајући у виду предмет овог дела тужбеног захтева, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може поднети зато што није реч о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о спору поводом одлуке послодавца о распоређивању тужиоца на одређене послове – анексом уговора о раду и о престанку права и дужности као руководиоца експозитуре. Потписивањем анекса уговора о раду тужиоцу није престао радни однос, већ му је престао радни однос тек решењем од 17.01.2011. године који је у овој парници као незаконито поништено. Према томе, не ради се о спору из члана 441. ЗПП када је реч о овом делу тужбено захтева тужиоца.

На основу одредбе члана 416. став 1. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом и другом ставу изреке пресуде.

Одредбом члана 165. став 2. ЗПП је прописано да ако суд преиначи одлуку против које је изјављен правни лек или укине ту одлуку и одбаци тужбу, одлучиће о трошковима целог поступка. Иако је Врховни касациони суд преиначио одлуку против које је ревизија изјављена, трошкове поступка тужиоцу није досудио зато што је чланом 163. став 1. прописано да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, без расправљања. Тужилац је на рочишту од 21.05.2013. године одржаном пред првостепеним судом изјавио да не тражи трошкове поступка, а на рочишту пред другостепеним судом одржаном 08.10.2014. године је поновио да не тражи трошкове. Његов пуномоћник је у ревизији поставио захтев за трошкове поступка, али их није определио.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**